

kørsel i Gadekryds. *Ipsen* ønsker, at Ordene »eller udmunder i hinanden« skal udgaa, idet han anfører, at Bestemmelsen vil virke hæmmende paa Færdslen og ikke vil kunne forventes overholdt (den omfatter eksempelvis ogsaa Overhaling af Trækvogne). — Forbudet mod Forbikørsel paa Broer er udeladt. For det første er mange Broer bygget med ganske samme Bredde som de Gader eller Veje, der fører over dem, og der er i disse Tilfælde ingen Grund til at forbyde Forbikørsel. Men selv hvor Broerne er smallere end de tilstødende Gader eller Veje, bør et absolut Forbud mod Forbikørsel ikke altid gælde, idet det medfører, at langsomt kørende Køretøjer, som f. Eks. Trækvogne, blokerer Færdslen. Broerne er i det hele saa uensartede, at virkelig praktiske Regler kun kan gives for hver enkelt Bro for sig under behørig Hensyntagen til alle Forhold paa Stedet, og saadanne Regler vil altid kunne gives i Medfør af § 2. — Udtrykket »Forbikørsel« er overalt anvendt i Stedet for »Forbipasseren«, idet der nu paa Grund af Reglen i § 1, Stk. 3, kun tales om kørende, ikke som i F. L. § 6 tillige om cyklende og ridende.

Stk. 3 træder i Stedet for F. L. § 5, 2. Punktum. I København er det ved en Politibekendtgørelse af 27. Maj 1921, udstedt i Henhold til Politivedtægtens § 16, 3. Stk., bestemt, at Kørsel bagfra udenom en foran kørende eller holdende Sporvogn skal foregaa til højre, for saa vidt Sporvognen kører eller holder saa nær Gadens Midte, at saadan Forbikørsel kan finde Sted. Lignende Regel findes paa Frederiksberg og i Københavns Amts nordre og søndre Birker og følges, saa vidt vides, ogsaa i de andre Byer, hvor der er Sporveje. Udvalget finder det derfor praktisk at fastslaa denne Regel i Loven. Den foreslaaede Bestemmelse svarer til den i København gældende, dog at Bestemmelsen er noget omredigeret, bl. a. for at fastslaa, at Forbikørsel skal ske til højre, naar blot Kørebansens Bredde tillader det, og uden Hensyn til, om Forbikørsel midlertidig er hindret, f. Eks. ved holdende Vogne.

Til § 11.

Reglerne om Forkørselsretten hører til de vanskeligste Problemer indenfor Færdselslovgivningen, og det er af den største Betydning for Færdselssikkerheden, at den bedste Løsning af Spørgsmaalet findes.

Det gælder om Forkørselsretten ligesom om mange andre Færdselsspørgsmaal, at der først med den stigende Færdsel af Motorkøretøjer er blevet Trang til Regler herom. For Københavns Vedkommende blev der ved Politivedtægten af 1. Marts 1913 § 36, 4. Stk., givet følgende Bestemmelse herom: »Naar 2 Vogne kører saaledes, at deres Veje skærer hinanden, skal den Vogn, som har den anden paa sin højre Side, køre af Vejen for denne (eller køre bag om denne)«. I nogle andre Politivedtægter blev der givet tilsvarende Regler, men en almindelig, for hele Landet gældende Bestemmelse om Forkørselsretten blev først givet ved Færdselslovens § 6, 3. Stk. I Bemærkningerne til Regeringsforslaget udtales det, at Bestemmelsen maa anses for en naturlig Følge af Paabudet om Højrekørsel overfor modgaaende Trafik. Regeringsforslaget blev ikke under Behandlingen i Rigsdagen ændret i Realiteten, hvorimod der indføjedes Ordene »gælder Højre-Forkørselsretten«, formentlig for at Reglen gennem dette korte og letfattelige Udtryk lettere skulde trænge ind i Folks Bevidsthed.

Denne Regel, den ubetingede Højreforkørselsret, har vakt en Del Kritik. Der er navnlig anket over, at Reglen medfører, at et Motorkøretøj, der kører ad en Hovedfærdselsaare, maa nedsætte Farten og give Signal ved hver eneste, selv nok saa ubefærdet til højre liggende Sidevej, som ikke fuldt ud kan overses fra Hovedvejen, at den paa den anden Side har ført til den Misforstaaelse, at det er tilladt de fra Sideveje kommende Køretøjer; selv om Oversigtsforholdene i Krydset er daarligere, at køre med stærk Fart ind paa Hovedvejen, fordi Færdslen paa denne skal holde tilbage for dem, samt